

[Axel Kristensen.]

har arbejdskraften, som skal anvendes til det, om vi i en sådan situation skal finde os i at sejle så langsomt som det langsomste skib, når det ærede medlem hr. Hans Rasmussen alligevel vil det samme, som vi vil.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sagde her fra talerstolen, at det kun er et lønspørgsmål. Han siger, at hvis vi kunne få Arbejdsgiverforeningen til at udtale, at de ville lønne arbejdet ens, hvad enten det blev udført af faglærte eller ufaglærte, så var der ingen problemer; så var det jo kun et spørgsmål om forhandling parterne imellem. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen forlanger af os, at vi må ikke blande os i arbejdsmarkedets forhold; så kan han heller ikke forlange af os, at vi skal gå til Arbejdsgiverforeningen og sige, hvordan disse arbejder skal aflønnes. Det ærede medlem ved imidlertid godt, hvordan jeg og mit parti synes det skal aflønnes; jeg har sendt ham vort program, og dér står, at vi ønsker, at denne frigivelse skal ske under lige løn for lige arbejde, så det ærede medlem behøvede ikke at spørge; han kendte svaret. Men det er ikke vor sag at gå til Dansk Arbejdsgiverforening specielt. Det er vor sag at rejse problemet, få det diskuteret, få det belyst. Vi har ikke mere indflydelse på Dansk Arbejdsgiverforening end det ærede medlem hr. Hans Rasmussen; han har større indflydelse på den, end vi har, thi han er de nødt til at forhandle med, han er en stormagt i den sag, og det er vi andre ikke.

Derfor er denne debat for mig ganske klar. Man erkender, at vi har ret, og at spørgsmålet er livsvigtigt, men man tør ikke stå ved det, fordi de folk, man har hos sig, endnu ikke er modne til at høre det. Men det er netop derfor, vi rejser spørgsmålet; vi rejser det for at gøre folk modne til at forstå, at dette er livsvigtigt. Det er det, vi beder den højtærede statsminister lægge navn til, fordi det er til gavn for hele befolkningen. Så er spørgsmålet, om man har mod til at sige det, der ikke er helt populært, eller om man ikke har det.

Hans Rasmussen: Det synes, som om den ærede ordfører for forespørgerne ikke rigtig vil høre efter, hvad der bliver sagt, men

stadig væk kører frem ad den vej og på den måde, hvormed hele spørgsmålet blev lagt op. Man skulle faktisk efter den fremstilling, der er givet her, tro, at det danske erhvervsliv kører på en gammeldags, lavsmæssig og fjollet facon, men det er jo slet ikke tilfældet, det er absolut ikke tilfældet. Jeg vil henvise til hele den udvikling, som vi er inde i. Det er vel ikke anderledes i dette land, end det er i de forskellige andre lande, at en virksomhed selvfølgelig kalkulerer, og under sine kalkulationer har den også foretaget beregninger over den arbejdskraft, den nu engang skal anvende, og så hjælper det ikke, at man her fra lovgivningsmagtens side vil begynde at dirigere et spil, hvis regler er fastlagt ved forhandling mellem to parter, hvorunder man navnlig har taget hensyn til arbejdets tarv og arbejdets udførelse. Jeg tror ikke, at det går så let.

Jeg har sagt, at fik vi en bestemmelse ind i overenskomsterne, hvorefter arbejdet blev betalt med den samme pris, hvad enten det var faglærte eller ufaglærte arbejdere, der udførte det, så ville det være et skridt i den rigtige retning. En sådan bestemmelse har vi altså ikke kunnet få ind, bl. a. fordi arbejdsgiverne har villet anvende bevægeligheden til i visse situationer at få arbejdet udført billigere. Det er vel ikke noget, vi kan forklejne dem for, for enhver, der skal have et arbejde udført, vil vel have det udført så billigt som overhovedet muligt, og det er her, interesse modsætningerne som oftest kommer frem, og de kan også komme frem mellem de forskellige organisationer.

Jeg tror ikke, den ærede ordfører for forespørgerne skal lægge så meget i de betragtninger, som LOs formand fremsatte om had mod organisationerne. I det øjeblik vi som moderne organisationer over for vor modpart er i stand til at ordne mange af disse vigtige spørgsmål, finder vi, at så er det en utidig indblanding, som foretages fra politisk side over for den udviklingsproces, der er i gang. Helt, helt enkelt; det er da givet, at når vi forhandler på det moderne arbejdsmarked, så forhandler vi mange spørgsmål, og vi forhandler ikke mindst bevægeligheden, vi forhandler den nye teknik, som skal sættes i gang, og de